

Upozornenie: 1. kapitola knihy Hypersomnia obsahuje spoiler z knihy Insomnia. Ak ste knihu Insomnia nečítali, prečítajte si ju ako prvú tu.

KAPITOLA 1

Sedím v kaviarni, predom mnou studený drink. Mojito – samozrejme, nealkoholické. Nie preto, lebo je pár minút pred obedom, ale preto, lebo alkohol by vyšiel nazmar. Slamkou drvím cukor usadený na dne a miešam ľad plávajúci na povrchu. Konečne niečo, v čom pláva ľad. Žiadne čaje, žiadne bezkofeínové kávy. V tejto tridsaťstupňovej horúčave je akékoľvek schladenie vítané.

„Ešte niečo?“ spýta sa ma čašníčka.

„Nie, ďakujem.“

„Nechcete noviny?“ ukáže za chôdze na kôpku novín na bare.

„Nie,“ pokrútim hlavou a odvrátim zrak.

Prstami prechádzam po orosenom pohári, pod stolom šúcham nohami v žabkách – ó, áno, žabky. Žiadne gumáky, žiadne topánky. Nie, toto nie je Londýn. Toto je L. A., baby! Leto po celý rok. A takisto dlhé dni a krátke noci. Niečo pre insomnikov, ako som ja.

Cez sklenú stenu kaviarne sledujem ľudí náhliacich sa po rušnej ulici. Kravaťáci sa rýchlym krokom ponáhľajú za biznisom, pomedzi nich sa mocú mladí ľudia s converskami na nohách a beats v ušiach. Tesne popri kaviarni prejde muž lížuci rýchlo sa topiacu zmrzlinu, zatiaľ čo jeho pes na ňu túžobne hľadá. Ruch premávky preniká cez otvorené dvere do kaviarne, kde sa mieša s hlasným strojom na espresso a so supersladkou pesničkou od Iana Lewisa.

„Krásne dopoludnie, Los Angeles,“ ozve sa z reproduktora. „Čaká nás ďalší horúci a suchý týždeň. Teplota sa vyšplhá na neuveriteľných tridsaťpäť stupňov, preto...“

Pozriem sa na jeho hodinky na svojom zápästí – ešte mám asi dve a pol hodiny, kým sa vráti. Rukou si podopriem hlavu a zrakom prechádzam po ľuďoch v kaviarni.

Kúsok odo mňa sa bez ostychu bozkáva mladý párik. Čašníčky pobehujú hore a dole a obsluhujú nedečkavých zákazníkov. Moju pozornosť upúta starý pán sediaci predom mnou. Číta dennú tlač položenú na stole a pravidelným pomalým tempom si mieša kávu. Opíše lyžičkou kruh a zastaví sa. Ešte jeden kruh a znova sa zastaví. Dôkladne a pomaly. Som zvedavá, kedy sa zlepším natoľko, aby som to zvládla. Bez dotyku, samozrejme. Doteraz veci odo mňa len odletovali a priletovali ku mne, ale lepším sa. Miešať si čaj lyžičkou telekineticky, to je sen. Takmer ako muž čítajúci Stephena Hawkinga v treťom filmovom diele Harryho Pottera. Vyzerá to jednoducho, ale nie je to také. Človek by si myslel, že vyvrátiť betónovú bránu silou mysle je náročnejšie, než miešať si kávu, ale niekedy dajú malé veci zabrat' väčšími než veľké.

Urobí posledný kruh lyžičkou, náhle ju pustí a ruka mu dopadne na stôl. V tom istom momente sa mu hlava zvezie na noviny na stole. Nehýbe sa. Už-už chcem zavolať o pomoc, no slová sa mi zaseknú v hrdle, len čo sa rozhlídnem po kaviarni. Bozkávajúci sa párik sa už nebozkáva. On leží nehybne s hlavou na stole, ona na jeho pleci. Za chrbtom mi zarinčí rozbíjajúce sa sklo. Strhnem sa.

Na zemi leží čašnička s natiahnutou rukou. Vedľa jej otvorenej dlane zacinká posledný črep rozbitej šálky poliatej kávou a vtedy si to uvedomím. Jediným zvukom v celej kaviarni je hudba z rádia. Prudko sa zdvihnem zo stoličky a obzerám sa po ostatných zákazníkoch a čašníkoch. Všetci ležia na stoloch alebo na zemi. Otočím sa okolo svojej osi a hľadím na desiatky nehybných ľudí. Nie sú mŕtvi. Dýchajú. Spia.

Cez otvorené dvere do kaviarne začujem náraz auta. Žiadne škripanie gúm – iba náraz. Urobím krok vpred, náhle spoza baru vybehne mladý muž v čiernej šiltovke. Keď sa nám stretnú pohľady, zastaví sa. Ale iba na sekundu. Venuje mi krátky, vystrašený pohľad a šprintom vybehne z kaviarne.

„Stoj!“ zakričím a inštinktívne sa za ním rozbehnem.

Vybehnem z kaviarne na ulicu. Som mu v päťach, no vyzuje sa mi žabka a ja sa potknem. Len len stihnem natiahnuť pred seba ruky a tvrdo dopadnem na zem. Ohliadne sa za mnou a spomalí. Potom sa však ešte väčšmi rozbehne. Keď sa zdvihnem zo zeme, je príďaleko. Hneď ako zahne za roh ulice, uvedomím si, že všade navôkol je absolútne ticho.

Muži, ženy, deti... všetci nehybne ležia na chodníku, na stoloch v kaviarňach alebo sa hlavou opierajú o volanty svojich automobilov. Stojím tu sama. Všetci spia.